

MUKADDİME-3

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor" (3.) dersidir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰی سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰی اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِیْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Ümmetimizin dünü, bugünü ve yarınını konuşmaya çalışacağız. Bir önsöz niteliğinde veya dipnot çapında mülahaza koymak istiyorum: Müslüman; yani Allah'a ve ahiret gününe iman eden insanlara konuşurken esasen konuşulması doğru olmayacak, sorulması ağır kaçacak sözler de sarf edeceğiz.

Okuyacağımız ayetler ve o ayetleri tefekküre davetimiz, sanki biz mümin değiliz de bu ayetler yüzümüze okunuyormuş gibi bir hissiyat oluşturmaktan da çekiniyorum. Bu sebeple söze başlamadan önce: Konuşacağımız şeyler ümmetimizin gerçekleridir. Keşke böyle konuşmak durumunda olmasaydık ve inşallah bizim için geçerli değildir bunlar diyorum. Sözleri beni dinleyen sizler olarak sizlere veya muayyen bir mümine, bir gruba hitaben söylemiyorum. Vakıa neyse onu konuşmaya çalışıyorum. Ümmet olarak görünen fotoğrafımızı okumak istiyorum.

Bir endişem var; kıyamet günü ağzına ateşten gem vurulmuş Müslüman olmak istemiyorum. Allah'ın kitabından adeta sessiz okunur gibi geçiştirilmiş ayetler olmasın istiyorum. Ayetleri evirip çevirerek "o şu manayadır, şunu kast etmiştir..." diyen Yahudi ulemasına da benzemek istemiyorum. Bu ümmetin en büyük gerçeklerini birisi bedel ödeyerek, kurban olarak konuşuyorsa o olmaya ben razıyım diye azmettiğim için inşallah konuşuyorum. Ama iki noktada özür beyan ediyorum:

Birincisi: Muhatabım beni dinleyen değil. Söz kimin vicdanına oturuyorsa muhatabım odur.

İkincisi: Bugün ve bundan sonraki derste okuyacağımız ayetler, bu ayetlerin okuyan ve dinleyende oluşturduğu sorular bir itham ortaya çıkarıyor gerçekten: Bu ayetler Kur'an'daydı da biz neredeydik? Bu ayetler şimdi Kur'an'da, biz neredeyiz; böyle bir soru ortaya çıkarıyor.

Tekraren tekit ediyorum: Muhatabım şu grup, bu kişi değil. Nefsim başta olmak üzere ümmet-i Muhammed'in kalbinde vicdan kalmış, şu perişan hâli yorumlamaya gayret eden, belki bir nebze uykusu kaçacak müminlerin küllerini üstünden uçurmak niyetiyle söylüyorum. Çünkü bu ümmet, büyük bir Endülüs faciası yaşamış ümmettir. Çok mahzun bir şekilde söylüyoruz ki ümmet-i Muhammed'in Endülüs'ü, insanlığın temellerinde bugün medeniyet olarak bulunan Endülüs medeniyetini kaybettiği günlerde Müslümanlar bu topraklarda İstanbul'un fethiyle meşguldüler. Bir kalemiz çöktü, öbür kalemiz kuruldu.

Şu anda ise bütün kalelerde dökülme ve çökme riski taşıyan büyük bir süreç yaşıyoruz. Endülüs'e mersiyeler yazıldı ama bugün bütün İslam coğrafyasına mersiyeler yazılması gereken bir zamana geldik. Kalbinde bir nebze vicdan bulunan herkesin camisine kapanıp, secde ederken Kâbe'nin şubesi olan bir camide secde ettiğini unutmaması gerekiyor.

Coğrafya olarak, akide olarak, siyaset olarak Kâbe'yle bağlantısı olmayan binalar cami ve mescit değildir şüphesiz. Ümmet-i Muhammed yöreselleştiği sürece Allah'ın razı olduğu bir ümmet olmayacak. Bu sebeple kalbi ölmemiş, kalbinde bir miktar hissiyat kalmış bütün müminlerin ümmet-i Muhammed diye bir mefhum düşünmeleri gereken zamandayız. Tarikatımız, mezhebimiz, partimiz,

ülkemiz, toprağımız değil; ümmet-i Muhammed ve insanlık gitmektedir. Sadece bizim toprağımız değildir tehlikede olan.

Ümmet-i Muhammed olduğu gibi tehlikededir ve esasen içinde kâfirlerin, müşriklerin de bulunduğu insanlık gemisi su almaya başlamıştır. Yani İslam coğrafyası huzursuzdur da kâfirler sanki huzurlu mudur; orada da bir genç, polis tarafından öldürülünce insanlar sokaklara dökülüp mağazaları yağmıyorlar. Dünyanın hiçbir yerinde insanlığın huzur içinde yaşama umudu kalmamıştır. Ama herkes bankadan kredi alıp almayacağını endişesi ile yaşamakta, herkes kendi işinin iyi gidip gitmeyeceği derdiyle akşamlayıp sabahlamakta.

Kardeşlerim,

Ümmet-i Muhammed'in dünü, bugünü ve yarınını konuşmak istiyoruz. Çok büyük bir coğrafyada uzun bir insanlık tarihini konuşacağız ama geçmişe girmeden önce mevcut durumun fotoğrafını tahlil edelim istiyorum. Kaç İslam ülkesi var, petrol nerelerden çıkıyor, hacca kaç kişi gidiyor; bu konuları değil. Zaten basından izleyebildiğimiz, karşımıza her gün başka bir konu yokmuş gibi çıkarılabilen sıradan konuları değil, kuş bakışı fotoğrafı izleyip ümmet-i Muhammed'in yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Veda Hutbesi okuyup dünyada Allah'ın insanlık için çıkardığı son ümmet olan ümmet-i Muhammed'in mevcut durumunu nasıl gördüğümüzü, fotoğrafının nasıl izlendiğini tespit edeceğiz.

Acı, çok acı, yürek yakan ama büyük bir hakikat: Ümmet-i Muhammed, İslam'dan kopmuştur ve uzaklaşmıştır. Bu acı tespit maalesef camilerin çokluğuna ve laik ülkelerin, Avrupa'nın, Amerika'nın İslam'ı din olarak tanıyor olmasına rağmen bir hakikattir. **İslam topraklarında yaşayan insanlar, ümmet-i Muhammed'den olduklarını düşünen nesiller İslam'dan soğumuşlardır. Büyüyen; evrensel İslam değil, İslam'ın içinde cemaatlerdir. Hac yapan Müslüman sayısı artmıştır; hacceden, Resûlullah'ın Veda Hutbesi'ne teslim olmuş Müslüman sayısı çoğalmamıştır.**

Mevcut zayıtımız birkaç türdür:

Birincisi: Ümmet-i Muhammed'den solculuk, Nusayrilik veya bilmem ne -izm adına, resmen bu topraklarda İslam'ın dışında bir kanala kayma olmuştur. Müslümanlar'ın topraklarında yaşadıkları hâlde, anneleri babaları Müslüman oldukları hâlde Allah'ın şeriatına kökten karşı olan nesiller vardır. Namaz kıldığı hâlde İslam'ın devlet idaresine sahip olmasını istemeyenler vardır. İslam'dan ciddi manada kopuş da vardır -Allah'tan hayâ ederek söylüyorum- nefret ediş de vardır. Kadınlar dünyasından bakıldığında, Allah'ın kadınlara mahsus hükümlerini kabul etmeyen Müslüman kadınlar vardır. Erkeklerle bakıldığında da erkeklerin itiraz ettiği şeyler vardır. Tüccara faizi Allah'ın niye yasak ettiğini sorgulayan Müslüman tüccar vardır.

İslam'dan kopuş eğer Allah'ın şeriatından kati, sarîh olan bir hükmü inkâr etmekse, eğer Kur'an'ın bir ayetini inkâr etmek bütününü inkâr etmek hükmünde ise, gerçek böyle ise bu durum gerçektir; İslam'dan kopuş vardır. Filancanın mezhebi, filancanın kliği, filancanın vakfı toplantılarında salona sığmayacak kadar büyümüş olabilir. Filancanın çalışmaları, İslam namına verdiği tavizler sonucu büyümüş olabilir. Ama ümmet-i Muhammed, sözgelimi Birleşmiş Milletler'de bir grup olarak bile kabul edilmemektedir. İslam'ı Arap ülkelerinin temsil etmesi için uğraşmaktadırlar. Birleşmiş Milletlerde Arap bloğu var, İslam bloğu diye bir blok da koymuyorlar. Koysalar da nifaken koyacaklar ama ona bile tenezzül etmiyorlar. Niye? İslam Arap'ın olsun istiyorlar.

Bu kopuşun en tehlikeli boyutu da kopuşun hissedilmeyişidir. Meselenin sadece camilere hasredilmiş olmasıdır. Günde beş defa internet üzerinden de Kâbe'den canlı namaz yayını yapılmış olmasını İslam'ın büyümüş olması için yeterli görme hastalığı vardır. Toprağın üstünde köksüz bir şekilde büyüyen otu harman zamanı buğday olarak biçemeyeceğini düşünemeyen çiftçiler ziraat yapıyor. Sıkıntı burada; İslam'dan kopuş var.

İslam'dan kopuş ve soğuyuş sürecinin ikinci göstergesi de ciddi bir şekilde Müslümanlar'ın iki politikalı -ikiyüzlü demeyeceğim ama ikiyüzlü demeyi kastediyorum- kimliklerinin ortaya çıkmasıdır. Seçim zamanı köyüne yol yapıp yapılmayacağını sorgulayarak oy veren, hatta ve hatta akrabasının cenazesini kaldırmak için gelen hoca efendiyi de, ona bedavadan cennetler vaat edecek bir hoca olarak seçmeye çalışan, ramazanda Allah'ın en sevgili kulu ama şevvalden itibaren de özgür Müslüman! Siyaseti Allah'ın dışındakilere teslim etmiş, bankaya 'ekonomik zorluklardan dolayı mecbur'. Ama akrabadan biri öldü mü matem üstüne matem. O zaman din rahmet dini oluveriyor.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in adına hafta ihdas edilmesi bu hastalığın ürünüdür. 365 gün yüreğimizin kaynayan hasreti olarak yaşaması gereken cenazesi, sanki bugün benim evimden çıkmış gibi hasretle peşinden koşmam gereken Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme ağıtlar yakarak, mersiyeleler dizerek, naatlar okuyarak, gencecik kız çocuklarını, imam-hatip talebelerini bin erkeğin bulunduğu salonlara yarı müstehcen kıyafetlerle çıkarıp "ya Resûlallah, sen Veda Hutbesi okuyalıdan beri neler oldu bu dünyada..." diye güya Peygamber hasretli toplantılar yapmak bu çift politikalı Müslümanlığın ürünü olmuştur.

Hazreti Ömer'in -maazallah- yakalayacak olsa Medine'den kırbaçla kovalayacağı insanlar, şimdi takva insanlar olarak ortaya çıkmıştır. Bireysel, lokal, köy menfaatini veya onun bulunduğu grubun yararını ümmet-i Muhammed'in tamamından daha değerli gören anlayış, ciddi bir şekilde ümmet-i Muhammed'in sıkıntısı olmuştur. Bu sıkıntının sonucu olarak da ismi Müslüman, evindeki duvarlarda Kâbe resmi bulunan, dükkân açarken, yeni bir araba alınca Allah için kurban kestiren ama ümmet-i Muhammed'e ait bir şey konuşulurken "bu Araplar..." diye lafa başlayan, "ulan şu Kürtler..." diye bitiren, bir anlayış.

Kendisini her şey gören ama onu Kürt, Arap, şu-bu diye dışlayan, onun da onu dışlamasını tabii gören ve böylece yeryüzünde şeytanın istediği gibi etnisite sayısınca Müslüman grubu oluşturma projesine bilerek veya bilmeyerek destek veren ama nüfus kâğıdında Müslümanlığından hiçbir şekilde vazgeçmeyen bir nesil çıkmıştır. Ve bu nesle, *انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ* "Tek başınıza, grup olarak; yaya, binekli olarak Allah yolunda cihada çıkın!" diyorsun.

Filan bankanın promosyonu çok yüksek desen hareketlenecek bir adama, "Allah yolunda tamamını infak et malının" desen, "Ebu Bekir üzerindeki gömlek hariç her şeyini verdi" desen duymuyor bile seni, duymuyor. Sıkışırda da "cihat bizim gruba destek olmaktır" demeye gelen teviller yapıyor. "Cihat benim" diyor. Müthiş bir şekilde İslam'ı kendi nüfus kâğıdı standartlarına doğru çekmeye çalışan ama İslam'a doğru gitmeye meyli olmayan nesil peydahlanmıştır.

Ashab-ı kiramdan başkalarının örnek alınabildiği açık ve seçik konuşulmuştur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin konuşulacağı dersler yapılırken bile, hadis derslerinde bile şiiirlerden, ağıtlardan, Orhun Abideleri'nden bilmem nelerden örnekler verilebilmektedir. Namaz takvimi diye basılan takvimde bir sayfasında ayet, öbür sayfasında hadis, öbür sayfasında Çin atasözü bulabiliyorsun ve bunu Müslümanlar tahlil etmiyorlar. Resûlullah'ın ön sayfada bulunduğu bir yerde

hangi Çinli'nin atasının, dedesinin, nesinin sözü olursa olsun bulunabilir miymiş! Ama hadis-i şerifi 'çok değerli, narin' sözler olarak gördün mü böyle olur tabii. Ciddi ve büyük bir sıkıntıdan söz ediyoruz.

Bütün bu sıkıntılara, karamsar tabloya rağmen Allah'a hamd ediyoruz, 1920'lerden itibaren dünyanın farklı bölgelerinde farklı şahıslar ve gruplar tarafından "ne oluyor bize?" diye silkiniş hareketleri başlamıştır. Hem fertler olarak çok ciddi bir silkinme ortaya çıkmıştır, ölüm pahasına meydanlara çıkıp "etmeyin eylemeyin ey insanlar!" diyen, hani şairimiz söylüyor ya, "Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak! Haykırsam, kollarımı makas gibi açarak..." böyle yapan üç-beş kişi de olsa Allah rızası için çalışan oldu.

Yaklaşık olarak yüz senedir bu tip çalışmaları görüyoruz. Bu çalışmaların çok ciddi sonucu olarak da baya büyük hareketler oluştu, elhamdülillah. Bu hareketlerin kimi on sene sürdü, kimi yirmi sene, kimi yaklaşık yüz senedir devam ediyor. Kimi siyasete, dış güçlere, düşmanlara çarpınca bir miktar geriledi. Kimisi hâlâ devam ediyor. Kimini düşmanlar becerip kamufle ettiler veya sulandırdılar.

Biz birinci tespit olarak dedik ki: İslam'dan kopan büyük bir kaos görüyoruz. Yani şu anda fırtına var. Bu fırtınadan çıplak seyredemiyorsun, kum kaçıyor gözüne bakınca zaten. Ne oluyor diye bakayım desen kum kaçıyor gözüne, bakamıyorsun. Ama gözlükle veya dürbünle bakınca fırtınanın içinde aslında büyük bir gayreti, Hasan el-Benna'yı görüyorsun, rahmetullahi aleyh. Mağaraları, dağ başlarını Allah'a iman için kullanan Said Nursi'yi görüyorsun orada. Ebu'l Hasan en-Nedvi rahmetullahi aleyhi izleyebiliyorsun. İhtilal şartlarına rağmen, şeriatın özünden asla taviz vermeyen Ali Haydar Efendi'yi görebiliyorsun. Bir, üç, beş diye parmakla gösterilip sayılabilecek kadar da olsa var, elhamdülillah.

Ümmet-i Muhammed'in dünü, bugünü ve yarınını değerlendirirken sadece kapkara bir tablo çizmemiz yanlış olur. Hak zayıtı olur ve orijinal bir karar verememiş oluruz. Bir uyanış hareketi de vardır, söz konusudur. Bunların bir kısmı cemaatleşmiştir, elhamdülillah. En basit örneğiyle; Filistin'de dünyanın en şerir gücü olarak bilinen, en büyük teknolojik imkânlarına sahip Yahudi'ye karşı ayağı çıplak çocukların geliştirdiği cihat hareketi, burada zikretmezsek vefasızlık olacak bir harekettir. Allah razı olsun yapanlarından ki bunu başlatan insan da vücudunun her yeri felçli biriydi, rahmetullahi aleyh.

Bireysel olarak da gruplar olarak da çok güzel çalışmalar olmuştur. Hilafetin 1920'li yıllarında onlara göre ilgası, bize göre inşallah kızağa çekilmesi demek olan hilafetsiz döneme geçildikten sonra, pek çok Müslüman "ne olacak ümmet-i Muhammed'in hâli?" diye gecelere ve uykuya veda ederek yollara düşmüşlerdir. Bu, ümmet-i Muhammed'in servetidir. Bu serveti burada zikredeceğiz.

Tespit etmemiz gereken üçüncü nokta: Ümmet-i Muhammed'in iki tür düşmanı vardır:

Birincisi; ümmet-i Muhammed'in aslı olan babamız Âdem aleyhisselamla cennette kavgaya tutuşan İblis'tir. Mevcut dünya sıkıntılarının tamamı İblis projesidir. Filan ülkeymiş, örgütmüş; bunlar İblis'in belki de birkaç bin sene önce yazıp çizdiği, şimdi uygulamaya koyduğu planlardır. Biz on senelik, yirmi senelik proje çiziyoruz, bilemedin yüz senelik çiziyorsun. Bugün bir gencin sabah namazına kalkıp kalkmamasıyla ilgili planını o melun, henüz cennetten kovulmadan yaptı. "Ben de senin kullarını sana kulluktan engelleyeceğim" dedi Allah'a.

İblis kim bilir ne projeler üzerinde çalışmıştır. Muhakkak ki gece 3-4'e kadar oturmak, bal yemekten daha tatlı oluyor çünkü sonrasında sabah namazı kaçırmak var. Gündüz gelen misafir baş ağrısı yapıyor, yatsıdan sonra gelen ise değerli misafir oluyor. Bu şeytanın projesinden kaynaklanıyor, böyle bir şeytan projesiyle ümmet-i Muhammed karşı karşıyadır. Çünkü Allah, ümmet-i Muhammed'i insanlığın son gemisi olarak gönderdi.

Ümmet-i Muhammed son gemidir. Bu son gemiye ya bütün yolcular binecek, insanlık selametle Allah'a varacak ya da bu gemi de batacak ve galip şeytan olacak. Bunu İblis biliyor, bildiği için de; **nasil bu ümmetin son gemi oluşunu ashab-ı kiram çıplak ayaklarıyla bütün dünyaya yaydı ve "aman gelin, bu son gemiye binin" dediyse İblis ve adamları da "bunlar gemiye binmeden son fırsatımızdır insanlar üzerinde" diye yola döküldüler. Onlar da en güçlü projelerini, en uzman adamlarını devreye soktular.** Yani Allah, Muhammed aleyhisselamin ashabını insanlığın önünde son örnekler olarak sürdürdüğü gibi çöllere, Afrika'ya, Asya'ya, Antakya'ya, Kıbrıs Adası'na şeytan da kendi yâranından en uzmanlarını, Âdem aleyhisselamdan beri beklettiği canavarlarını sürdürdü. O da "görürsünüz... ben de internet üretirim!" dedi adeta.

Amerika'yi çökertsen de şeytan kalacak. Yahudi'yi çökertsen de maudi diye başka bir şey çıkaracak yani.

İki: Bir de cephenin önünde görünen geçici birlikler -inşallah onlarla ilgili ayetleri de okuyacağız- Amerika, İngiltere gibiler var. Görünürde, nöbetçi kulesinde onlar görünüyor. Bizim İsrail dediğimiz, Yahudi dediğimiz, İngiltere dediğimiz; şeytanın bir mangasıdır. Onu kaldırır, öbürünü getirir. Nitekim çağlar boyunca sık sık düşmanlar değişti. Bir zamanlar insanlık Portekizliler'den illallah etmişti. Hollanda lâle, gül, inek diye hep hatırlanıyor hep. Endonezyalı, Malezyalı Müslümanlar'a kusturduğu kanı niye konuşmuyoruz Hollanda'nın? Hollanda'nın oralarda yaptığı zulümlerden Müslümanlar yeni yeni kurtulur gibi oldular henüz. Yani cepheye her zaman değişik bir mangayı sürüyor şeytan.

Biz asıl meseleyi, ümmet-i Muhammed'in son gemi olduğunu ve düşmanın bu gemiyi batırmak diye bir hedefi olduğunu bilmek durumundayız. Şurada en önemli gerçek, ne yazık ki son üç asrında ümmet, düşmanına mağluptur veya üç asırdan beri düşman savaşı galip götürmektedir. Buna İblis de diyebiliriz. İngiltere'ydi, Hollanda'ydı, Avrupa'ydı, Amerika'ydı, Batı'ydı, Çin'di... diyebiliriz. Bir isim önemli değil. Ümmet-i Muhammed yeryüzünde Allah'ın kitabında insanlığa vaat ettiği adaleti gerçekleştiriyorsa, Allah'ın Kur'an'ı insanlığın kurtuluş reçetesi olarak her evde, her insanın gönlünde yoksa ha Çin galip gelmiştir Urumçi'de ha Rusya Moskova'da galip gelmiştir. Ha İngiltere Filistin'de yirmi Müslüman öldürmüştür. Önemli olan bizim için Çin, Rusya, İstanbul, Telaviv yahut Londra değil, ümmet-i Muhammed'in mukaddesatının ve yeryüzünde dikmek istediği ağacın büyüyüp büyümediğidir. Bu çapta ümmet-i Muhammed ziyadadır. Düşmanı galiptir, bu galibiyeti asırlarca ümmet-i Muhammed'in toprağı olarak kalan Orta Doğu'da, onlarca devleti Londra'daki bir masa başında kurmalarında görebiliriz.

Kardeşler,

Bir şeye dikkat ediniz: Ürdün, Irak, Suriye... aşağıya doğru inin; Bahreyn, Suudi Arabistan hariç oradaki ülkelerin tamamının bayrağı aynıdır. Birinde kartal çift başlıdır, birinde üç başlıdır, birinde alt çizgi yeşildir, birinde üst çizgi yeşildir. Tenezzül edip on tane farklı bayrak yapalım da dememişlerdir. Bir bayrakta seninki gri, benimki sarı, öbürününki yeşil; aynı yani. Bayrakları da kendileri belirlediler.

Haritayı koydular önlerine. Çocukların deniz kenarında kumdan kale yapıp sonra yıkmaları gibi topraklarımızı bize bölüştürdüler. Babamız olan halifeyi öldürtünce tabii, çocuklar kavga etmesin diye babadan kalan toprakları bölüştürdüler. Öyle bölüştürdüler ki insanlığın iki bin sene ömrü olsa bu hâliyle komşuların birbirine selam vermeleri mümkün değil. O şekilde planlı, kavga hiç bitmeyecek şekilde bölüştürdüler. Bölüştürürken tenezzül edip “herkes kendi bayrağını bulsun” bile demediler.

Kim şu kadar Osmanlı askerini öldürürse ona ülke verdik, diyecek kadar düşük mizaçta bir taktik uygulandı. Bunu bu şekilde kabul etmekten hayâ etmeyecek insanlar ümmet-i Muhammed’in topraklarında devlet başkanı oldu. Bu, ümmet-i Muhammed’in düşmanlarının bu süreci galip devam ettirdiklerini gösteriyor. Bir kısmını askerleriyle işgal ettiler topraklarımızın, bir kısmını da askerini göndermeye bile tenezzül etmeyerek, ona askerlik yapacak birilerine teslim ederek. Mısır’da mesela İngilizler bizzat kendileri bulunsa belki bu kadar adam öldürmezdi. Avrupa’da dikkat çekerim, diye bu kadar adam öldürmezdi ama onun adına orda tuttuğu güç, ümmetin karşısına, Ezher ulemasının karşısına çıkardığı yönetici kılıklı kobaylar, yönetici kılıklı köleler İngiliz’in öldürmeyeceği kadar Müslüman öldürdüler. Yüz seneden beri topraklarımız bu açıdan işgal altındadır.

Göstermelik olarak Suudi Arabistan hariç, hiçbir yerde İslam’ı devlet dini olarak tanımayan bir sistem oluşturdular. Ümmet-i Muhammed’in bütün topraklarında ezanlar yükseldiği hâlde, ezan ve namaz serbest olduğu hâlde devlet, dinle hiçbir yerde barışmadı.

Suudi Arabistan’da çok bilinçli ve ciddi planlı bir devlet kurdular. Bu devleti yüzde yüz İslam devleti olarak kurdular. Başındakilerin abdest alıp almadığına hiç kimse şahit değil ama devlet, İslam devleti. Mesela; Suudi Arabistan dünyada Birleşmiş Milletler’in insan hakları evrensel beyannameğini imzalamayan tek devlettir. Çin bile “şu maddesi bu maddesini imzalarım” diyor. Suudi Arabistan’ın hiç tenkit edildiğini duydunuz mu? Suudi Arabistan kisası uyguluyor, hırsızlık cezasını uyguluyor, faiz yasak, bir fıkıh kitabında yazan her şey Suudi Arabistan’da vardır. Hiç Suudi Arabistan’ı ‘şariat devleti’ diye tenkit ettiklerini gördünüz mü? Planlı bir şekilde, çok ileri vadeyi hesap ederek Suudi Arabistan’ı iyi bir ‘İslam devleti’ olarak kurdular. Zengin hacı efendiler, hoca efendiler Kâbe’ye, Medine’ye rahat gidip orada Suudi Arabistan’ın bedava dağıttığı zemzem sularını da alınca İslam namına endişeleri de böylece ortadan kaldırdılar.

“Kâbe garanti, şu Medine-i Münevvere’de Resûlullah sallallahu ve sellemin mescidine harcanan paraya bak yahu, servet harcanıyor...” Oradaki beş senelik harcama Riyad’da saraydaki üç günlük harcama değildir. Servetlerini, ümmetin topraklarından kazandıkları petrolün milyarda birini oraya verseler ne olur!

Suudi Arabistan’ı şariat devleti olarak kurdular. Aramco diye bir petrol şirketini de kurdular. Amerika, İngiltere ana kaymağını aldı. Suudi Arabistan’a da hisse verdiler. Beş bin kişilik bir aile Suudi Arabistan’ı idare ediyor. Aralarında bölüşüyorlar onu, geri kalan vatandaş da hacılara koku satıp para kazanacak diye bekliyor. Ben özet şekilde anlatıyorum ama bu üçüncü noktada söylediğimiz şey; ümmet-i Muhammed’in üzerinde kâfirlerin ciddi bir şekilde galibiyeti var. Bu galibiyeti farklı perspektiften defalarca değerlendireceğiz ama böyle bir galibiyet ne yazık ki var.

Kâfirlerin ümmet-i Muhammed üzerindeki bu asrın savaşının sonucu olarak galip devam ettiklerini gösteren son belgemiz de Mescid-i Aksa’dır.

Mescid-i Aksa'da Yahudi'den izin alarak namaz kılındığı sürece, Yahudiler "şu yaştakiler kılabilir bu yaştakiler kılamaz" diyebildikleri sürece, "burayı kapattım" diyebildiği sürece ümmet-i Muhammed hürriyetten söz edemez. Üç mescidinden biri esir olan ümmet, hiçbir şekilde ümmetlik şuurunu ve kıvamını bulundurduğunu iddia edemez. Bu batıl bir iddia olur, gülünür buna. Bu sebeple mevcut görüntü, bu fotoğraf, Mescid-i Aksa yüzünden kapkara durmaktadır.

Ben Filistin'le Mescid-i Aksa'yı farklı tutuyorum. Filistin bir yörenin adıdır. Anadolu kelimesi gibi bir kelimedir Filistin. O da bizim parçamızdır. Biz Gazze'yi sokakta bulmadık. İmam Şafiî Gazze'de doğmuştur ve Gazze, İmam Şafiî'nin emanetidir. Gazze, Selahaddin Eyyübî'nin Haçlılar'ı denize dökme planları yaptığı yerin adıdır. Gazze ucuz bir yer değil kardeşler ama Gazze kadar her yer işgal altında zaten. Sudan da Libya da işgal altında bugün. Sudan'ın da yarısını kesip Hıristiyan devleti kurmak üzere başkalarına verdiler.

Ancak **Mescid-i Aksa Filistin'le, Sudan'la, şurayla burayla ölçülebilir bir kavram değildir. Bir insanın elbisesiyle kalbi aynı şey mi?** Mescid-i Aksa bizim kalbimiz, beynimizdir ama Filistin gömleğimizdir, çorabımızdır, setr-i avret ettiğimiz elbisemizdir. Sudan'ımız öyledir, Mısır'ımız öyledir, Suriye'miz öyledir.

Ümmet-i Muhammed bütün insanlığın yaşadığı toprak parçalarında belli planları olan bir ümmettir, olmalıdır zaten ama Mescid-i Aksa, üzerinde pazarlık yapabileceğimiz bir yer değildir. Mescid-i Aksa, ne yazık ki Yahudi kimi uygun görürse ancak onun girebildiği bir merkez hâline gelmiştir. Yahudi'nin gümrük kapısından geçebilersen, sana izin verir de geçebilersen Mescid-i Aksa'da iki vakit namaz kılmak şerefine kavuşabiliyorsun.

Bu gösteriyor ki, düşman belli bir süre galip pozisyonundadır. Maç bitmedi, kavga bitmedi, savaş devam ediyor ama şu anda düşman yüzeysel bir üstünlük sağlamıştır. Bu üstünlüğün nereye geldiğini, nerden geldiğini, nereye kadar devam edeceğini göreceğiz inşallah.

Bir başka tespit şöyledir: Gerçek bir şekilde pek çok Müslüman, tecdit anlamında gözünü açmıştır. Müslümanlar'ın içinden dinde tecdit yapacak, mücedditlik yapacak manada bir göz açma, "Hayır! Bu böyle değil, Allah galip olacaktır. وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ. Sonunda galip olan Allah'tır!" diye haykıran insanlar da çıkmıştır. Bu çıkışta bugün rahmetle yâd edeceğimiz en önemli isim, bütün yapılan tenkitlere, ayıplamalara, hatalarına rağmen Seyyid Kutup'tur. Rahmetullahi aleyh.

Herkesin evine kapanmaya çalıştığı bir zamanda "el-Mustakbelu lihâze'd-Din" diye kitap yazmıştır. Bu kitap bugün tekrar, bir ay sonra bir daha, bir ay sonra bir daha, her kötü facia haberi dinlendikten sonra bir daha okunması gereken muhteşem bir kitaptır. El-Mustakbelu lihâze'd-Din, (Gelecek İslam'ındır) basit bir miting konuşması değildir. "Evet, mevcut görüntüye aldanmaya gerek yok. Gerçekten Allah galiptir ve yarın İslam galiptir" diye 1960'lı yıllarda Seyyid Kutub bu çalışmayı yapmıştı. Otobüse binip Ankara'ya gidinceye kadar üç saatte şeker gibi okunacak, kenarına notlar düşürecek, sonra da müellifine rahmetler dilenecek bir kitaptır.

Burada çok önemli bir tespit yapmak istiyorum. Seyyid Kutup'un bütün tenkit edilen yerlerine rağmen Allah ona delalet etti, ilham etti, bu perspektifi Müslümanlar'ın önüne koydu Seyyid Kutup. "Gelecek İslam'ındır, endişe etmeyin" dedi. Burada sadece Seyyid Kutup'u değil, özellikle "İstikbal İslam'ındır" diye özetleyeceğimiz bu başlığı icat etmesi Allah'ın ona, lütfetmesini öne çıkartıyorum. Burada "gelecek İslam'ın olsun" diye başını veren bir adam olduğu için rahmetle anıyorum bunu.

Allah ona rahmet eylesin. Onunla beraber şehit edilenlere, ümmetin bütün yiğitlerine Allah rahmet eylesin. Bir sarık uğruna başını vermekte tereddüt etmeyen İskilipli Âtîf'ımız da dâhil, burada onu da unutamayız.

Kardeşlerim,

Said Nursi rahmetullahi aleyh, Seyyid Kutup'un yaptığını çok daha yaygın, daha uzun süreli ve soluklu olarak yaptı. Ve bugün kesinlikle, Türkiye Müslümanları olarak, -belki diğer toprakların Müslümanları için bunu bu kadar kati bir şekilde söyleyemem- iman davasının, iman diye bir davanın mevcudiyetinin bilhassa o zamanki ismiyle Bolşevizm, daha sonraki isimleriyle Komünizm, şimdiki ismiyle "hiçlik" olan Komünizm tehlikesine karşı Said Nursi rahmetullahi aleyhin hamleleri; dağları, ovaları, korsan yerleri, otelleri vs. kullanan o büyük gayreti takdir edilmezse nankörlük olur.

Ama eserlerinin ve çalışmalarının tamamından görüyoruz ki Said Nursi, bireyin imanı üzerine yatırım yapmıştır. Bu eksiklidir, yanlıştır diye demiyorum. Zaten toplum bireylerden oluşuyor. Ama bireyin imanı yani "otur, Allah'a imanın kuvvetli olsun" diye yoğun çalışma bir perspektifle bakılıp burada durduğu zaman sonuç veriyor. Bir de Seyyid Kutup'un bütün dünyayı gören gözüyle "İslam'ındır istikbal" diye haykırmasıyla arasında fark var. Biri ferdi canlı tutmuş, biri canlı bir toplumda fertlerin yaşaması için uğraşmıştır.

Benim şahsî kanaatimdir ki Seyyid Kutup, Said Nursi'ye eylemini icra edeceği alan oluşturmuştur. Said Nursi de bu projenin elemanlarına yatırım yapmıştır. Birbirlerini tamamıyor olmaları lazım. Tek başına Seyyid Kutup alındığında sadece başkalarını tenkit eden, İslam'ın adını kullanan, içini doldurmayan bir nesil çıkabilirdi ortaya. İleriki dönemde, yani bu derslerin belki altmış, yetmişinci dersinde din adına aşırılıklar başlığı açacağız. Orada Seyyid Kutup tekrar karşımıza çıkacak. Çünkü bu aşırılığın temelinde olan üç beş kişiden birinde Seyyid Kutup var. Fakat sadece Said Nursi hazretlerinin mantığına bırakıldığı zaman da üstündeki siyasî oyunlarda idraki yeterli olmayan kitleler geliyor, sömürüldüğünü anlayamayan anlayış ürüyor.

Zira İslam, Allah'ın dinidir. Peygamberi kanalıyla insanlığa aktarılmıştır. Peygamberi'nin dışında hiç kimse bu dini tıpkı Peygamberi'nde olduğu gibi bütün, yaygın ve kuşatıcı olarak aktaramıyor. Bu sefer bu aktaramayıştan kaynaklanan gruplaşmalar oluyor. Farklı meziyetlerden oluşan onlarca yeteneklinin bütününe emanet edilmiş İslam, insanlığın beklediği İslam'dır.

Çok ileri giderek, isteyen de kıyamet günü benim günahlarımı taşımasına sebep olur diye istediği gibi konuşabileceği bir ayrıntı getiriyorum: Sadece Ömer bin Hattab'a teslim edilseydi İslam, sadece Ali bin ebi Talip'e teslim edilseydi; yani Ömer radiyallahu anh, "Bedir ashabi gelsin de beraber istişare ederek karar verelim" diyecek olmasaydı, İslam bu tarafa Resûlullah'ın emanet ettiği gibi taşınamazdı. Ömer'in kapasitesi o kapasite değildir. Ebu Bekir'in kapasitesi o kapasite değildir.

Bu yüzden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, -Allahu a'lemu limurâdihî- çok hissiyat verdiği hâlde açıkça "Ebu Bekir'dir benden sonra görevliniz" demedi. Ashabına topluca emaneti devretti. Ashab-ı kiram da topluca İslam'ı sahiplendiler. Onlarca farklı meziyet bir arada durdu. Ashab-ı kiramdan sonraki nesillerde yavaş yavaş Müslümanlar parsasını kapıp büyüğünün etrafında kümelenmeye başlayınca zaten İslam'ın başına bu felaketler geldi. Bir de bunların hepsinin nihaî imzası olan halifenin ve siyasî temsilcinin olmadığını düşündün mü afeti istediğin gibi yorumlayabilirsin.

Burada bir başlık açtım. Dedim ki Allah'ın bazı kulları bu büyük fotoğrafın karşısında durdular, Allah'ın lütfu ile bir tecdit hareketi başlattılar. Çünkü ümmet-i Muhammed çöküyordu. 1930'lu-40'lı yılları yaşamadık elhamdülillah. Allah, tekrarını bu ümmetten muhafaza buyursun ama yaşayanların yaşadığı şeyleri duymak bile bizim için çok ağır.

Şimdi mitinglere filan gidiyoruz. İnsanların evinden çıkmadıkları, çıkmaya korktukları, on dokuz sene Allahuekber sesini dinlemekten bile korktukları, ezan okumaktan söz etmiyorum, insanlar "senin kulağına Allahuekber diye bir ses girdi mi?" diye sorgulama yapılma tehlikesi yaşadı. **Ben gündüz çocuklarına Kur'an okutmaya korkan, gece gaz lambasını yakıp çocuklarını hafız yapmaya çalışan hoca efendi biliyorum. Bunu yaparken de evinin camını gece lamba yaktığı belli olmasın diye tahta ile kapatmış.** O evi ziyaret ettim, fotoğraflarını çektim. "Bu camları tahta ile babam kapatıp bizi gece Kur'an okuttu bu evde" dedi. Gördüm, çocukken ezberlediği yeri gösterdi.

Bu ümmet böyle günler yaşadı, şimdi hiç olmasın klavye mücahitliği var. Hiç olmasın Twitter üzerinden cihat yapılıyor şimdi. Şimdi klavye ile savur git fırtına gibi cihat sloganlarını. O gün o da yok arkadaşlar, gece kalkıp teheccüt vakti yavrudan bir Kur'an dinleyeceksin, lamba yandığını tespit eder muhtar, jandarmaya ihbar eder diye korkup gündüzden perde takamıyorsun çünkü perde az çok lamba yandığını gösteriyor. Camlarına tahta çakıyorsun.

Bu ümmetin böyle badireli günlerinde, herkesin bir kenara çekildiği, "tespihini çek, sesini çıkarma, çoluk çocuğunu İstanbul'a gönder, inşaatlarda iş bulsun" denen bir zamanda Seyyid Kutup çıktı ve haykırdı: İstikbal İslam'ındır! Önce insanlar "ne diyorsun sen, din gitti, sen hâlâ istikbalden bahsediyorsun" dediler. Sonra bu ümmet, merhum ve bereketli bir ümmet olduğu için, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin füyuzatı hâlâ bu ümmetin üzerinde devam ettiği için küçük bir kıvılcımla yüreklerde büyük meşaleler tutuştu, elhamdülillah.

Bu topraklarda yaşadıkları hâlde, bu insanlığın, bu Anadolu çocuklarının ektiği buğdaydan ekmek yedikleri hâlde çıkıp Millet Meclisi'nde, sağda solda "yahu bizim milletimizden adam olmaz, Avrupa'dan damızlık erkek getirelim" diyen hainleri oldu bu milletin. Bunun bir benzeri olan Mısır toplumunda o sözleri her yiğit söyleyemezdi. Seyyid Kutup söyledi.

Bunun muadili olan diğer çalışmaları yok saymıyoruz. Said Nursi rahmetullahi aleyh benzer şeyler yaptı. Süleyman Hilmi Tunahan rahmetullahi aleyh çok güzel şeyler yaptı. Bugün Türkiye'de bilhassa izlerini izlediğimiz İskender Paşa'da Mehmet Zahit Kotku rahmetullahi aleyh de kalabalık kitlelerle çalışmadı ama o zaman hoca efendilerin aklından bile geçmeyen teknik üniversiteden mühendisler bulup onlara tarikat dersi vererek İslam'ı aşılayıp "geleceğin adamları siz olun" diyebildi. O meyvelerin çoğunu da göremedi, Rabbine kavuştu. Şimdi onun tedrisatından geçmiş insanlar Allah adına bir iş yapmaya çalışıyorlar.

Tekrar aynı noktayı tekit ediyorum kardeşler: Hazreti Ömer'e bile tek başına teslim edilmiş olsaydı din, bugünkü bozulmamışlığıyla devam etmesi zordu. Çünkü Ömer'in çapı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin çapı değildi. Hiç kimsenin çapı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin çapı değildi, olamazdı, olamayacak. Bir melek yoktu ki onun çapında olacak Ebu Bekir olsun, Ömer olsun, Ali olsun veya Osman olsun. Radıyallahu anhum cemian. Ama hepsi bir araya geldiler. "Allah'ın eli onların ellerinin üstünde" oldu: **يُدُّ اللَّهُ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ** Topluca "biz Allah için varız" dediler.

O hepsinin bulunduğu ortama yani cemaat ortamına Allah'ın rahmeti indi ve bir asır dolmadan, insanlığın bulunduğu büyük, önemli bir bölüme İslam'ı din olarak kavuşturdular, elhamdülillah.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.